

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Compendiolvm Vitæ Admirabilis Et Pretiosæ Mortis B.
Rosæ De S. Maria Limensis Peruanæ, Tertii Ordinis S. P.
Dominici à S. D. N. Clemente IX. Beatis Annumeratæ**

González de Acuña, Antonio

Augustæ Vindellicorum, 1668

Capvt XVI. Rosæ eximius pro periclitantium animarum salute zelus, &
studium consulendi corporali saluti proximorum supra modulum
facultatum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44063

CAPVT XVI.

ROSÆ eximius pro periclitantium animarum salute zelus, & studium consulendi corporali saluti proximorum supra modulum facultatum.

Quoties ad interiora meridionalis Americae montana flectebat oculos cruciabatur medullitus, illachrymans perditioni tot Barbarorum: & cæteræ gentes Christianis legibus non exultæ perpetua illi erant materia lacrymarum: Optabat visceratim discerpi, ac retis instar obpandi voragini, quæ tot animæ infelices ruebant ad Tartara: hortabatur Religiosos viros ardentissimis verbis, ut ad nunciandum Barbaris Evangelium festinarent: non hærendum, in tonabat, in subtilitatum apicibus, in controversiis verborum: projici scholasticos labores, clamorasque disputationes, si tantis parta sudoribus eruditio proximorum saluti fideique propagationi non impendantur. Asserebat, se nisi fœminam natura finxisset, decurso studio literarum adituram fuisse ferocissimas gentes, quas vel in viam salutis reduceret, vel ab illis coronam acciperet mortis obitæ pro fide sanctissima: statuerat adoptare sibi pupillum inopem, & desolatum, quem in studio virtutis, & litterarum educaret ad laborem in conversione

ne gentiliū subeundum. Uni ex Confessariis suis incerto, an expeditionem ad Barbaros susciperet, obtulit dimidium operum suorum, quibus Divinitatis amorem demerebatur, ut alacrior ille ad excolendam vineam Domini festinaret. Quæ verò illi cura fuit, & zelus periclitantium Christianorum? pro his quotidie cruenta sibi verbera infligebat, dicens, si quomodo sibi licuisset fungi prædicatoris officio opertam horrido cilicio, nudipedem, squallidam interdium, noctuque se circumlaturam Crucifixi Servatoris imaginem per fora, per trivium, & lugubri clamore revocaturam ad cor homines à recta via deerrantes: at divini verbi concionatores fervida modestia admonebat officii, ut facundia inani, & inutilibus floribus, ac theatricæ ostentationis cothurno posthabito, animadvertèrent, constitutos sese hominum piscatores, qui flagitiosas animas eximerent ab ima Charybdi vitiorum. Et exemit ipsa Rosa nonnullas prodigiosè. Juvenem præcipuo genere, quàm moribus nobiliorem, qui amore pulcherrimæ Rosæ succensus ac desperata spe nuptiarum, quærebat saltem occasionem, qua oculos pasceret illius venustate, ideoque Rosæ Matrem convenerat, ut juberet à filia collaria sibi aliqua ex pretioso carbaso elaborari. Advocata Rosa, ut statueret, quot ulnæ melioris telæ, & undenam essent emendæ, divinitus edocta secretum, quod corde premebat Vincentius

Mon-

Montesius Venegas (hoc iuveni nomen erat,) illum sanctissimis verbis ad virtutem incendit, adeò ut sobriam, & gravem vivendi rationem instituerit, singulis ad minimum octiduis divino epulo refici consuetus. Fœminam præcipitis iracundiæ, ad tractabile pacis ingenium, instituta de tranquillitate animi suavissima concione revocavit, adeò ut fateretur recordatione mansuetissimæ Rosæ sopiri, quascumque flammæ naturæ ignis accenderet. Religiosum virum cum morte luctantem, & formidine severi Judicis tementem confirmavit, oblato illi de suorum exercitiorum qualicumque censu quidquid moribundo deesset ad supplendam inopiam meritorum, ab obitu conveniri se petens à defuncti anima, si fortè indigeret ulteriori suffragio. Et divinitus Rosæ innotuit, illum quamprimùm regioni lucis adscriptam fuisse. Mirabitur profectò unusquisque pauperrimæ Rosæ funus publicis mendicorum eulatiibus, ac lachrymis celebratum fuisse, vociferante turba egenorum, suam sibi nutricem ac matrem fato immaturo præreptam: adeò palmas suas extendit ad pauperes, cum his dividendo eleemosynas, quas insperatò receperat. Fuit cum octo dierum alimoniam sibi subtraxit, pro egentis cujusdam subsidio: cum triginta sex ulnas candidæ telæ sibi à Matre attributas ad sudaria, vela, mantilia, omnemque candidi nitoris suppellectilem formandam pro arbitrio

suo,

suo, secretò donavit duabus Virginibus, gene-
 re, & virtute nobilibus, at pauperibus: fuit,
 cum oblongum, & ad terram usque demissum
 Matris pallium inopi cuidam Virgini donum
 fecit, & Matri conquestæ prædixit, pluribus il-
 lam à divina bonitate ditandam. Stetit pro-
 missis fides; namque post paucos dies ignotus
 homo quadraginta libras argenteas pro pallio
 coëmendo attulit Matri. Maria de Sala per fa-
 mulum misit sericum subtegmen alteri confi-
 ciendo sufficiens, & sibi oblatas ad hoc ejus-
 dem materiæ totidem ulnas Limanus Prædica-
 torum Conventus Rosæ matri destinavit. Nobi-
 lem Virginem egestate, ac morbo pressam, pu-
 rulentæ cancri peste nulli ferendam, intra pa-
 ternas ædes recepit & medicas illi manus admo-
 vit sedulitate tanta, ut brevi ad salutem revoca-
 verit. Cujusque sortis, aut conditionibus pau-
 peres fœminas morbis affectas in domum pa-
 triam inferebat, neque tecti solum, & strati, sed
 & medicinæ, ciborumque solatio egentes refi-
 ciebat. Iis abstergebat purulenta ulcera, munda-
 dabat vestes, lavabat pedes, nullo discrimine Hi-
 spanos inter & Indos, Æthiopesque, nigros, &
 candidos. Nulla ægritudo tam putrida, nullum
 ulcus tam tetrum, cui Virgineas adhibere ma-
 nus Rosa defugeret. Hac ambitione obibat
 mulierum valetudinaria, & præcæteris horridas
 intuita, his eluebat vasa, parabat edulia, lectu-
 lum componebat, nil dedignata, si vitiata sanies

E

pan-

pannis suis adhereret, quamvis cæteroqui
 munditiam amaret. Quinimò aliquando cum
 extractum è vena cujusdam famulæ sanguinem,
 post biduum seroso virore, flavis, nigrisque
 maculis, ac sanie ramosa decolorem stomachus
 horreret, secessit in angulum, & ad instar Sera-
 phicæ suæ Magistræ, totum illum, virulentum
 cruorem ausu heroico sensim epotavit. Et Ro-
 sæ charitas morte fortior non rarò fuit, nam-
 que salutem redonavit ægris, quibus ministra-
 bat. Inter alios Joannes Almanfa nobilis vir
 decumbens impetrato Rosæ alloquio, in illius
 vultu majestatem Angelicam notavit: & hausta
 viva spe incolumitatis, solutus in somnum est,
 & integrè sanus evigilavit. Plura curationum
 miracula in aliud tempus differimus. interim
 addere libet, quòd vel ad bruta animantia Ro-
 sæ suavitas, ac tenera miseratio protendebatur.
 Erat Mariæ de Oliva Rosæ genitrici, miræ pul-
 chritudinis pullus gallinaceus, cujus in tergore,
 & alis versicoloribus amœna plumarum varie-
 tas ludebat, & collum quædam veluti purpura
 incinxerat, adeò ut domi in deliciis esset. Sed
 cum jugiter cubaret humi, nec unquam visus
 esset in pedes attolli, nunquam auditus cucur-
 re, pertæsa Mater constituit illum jugulare, &
 mensæ comedendum apponere. Adstans Ro-
 sæ, Canta, inquit, mi pulle, ne moriaris. Vix
 verbum protulerat, cum sub oculis omnium
 repente Gallus adsurrexit in pedes totum con-
 cla-

clave prætumidis passibus perambulavit, & hilariter cucurrivit, reperita quindecies intra quadrantis horarij spatium cantilena.

CAPVT XVII.

ROSÆ magna in Deo fiducia, crebrò in suis suorúmque necessitatibus explorata.

Mirificè afficiebatur verbis illis Davidicis : Deus in adiutorium meum intende : Domine ad adjuvandum me festina : hæc sedens, stans, ambulans devotissimè iterabat. Tria potissimum erant de quorum affecutione dubitare Rosam non sinebat cœlitus concessa fiducia certitudo : primum æterna sua beatitudo, alterum perpetua, & nunquam interpolanda Dei amicitia, postremum, certum ex alto auxilium in quibusvis necessitatibus, ac repentinis periculis. Semel concussa est pavida formidine, circa prædestinationis arcanum omni animæ tremendum, sed illicò Dominus sic illius cor est allocutus : filia neminem condemno, nisi volentem condemnari : igitur ex hinc tranquillo animo esto. Exinde tam invicta fiducia cordi Virginis inhæsit, ut interrogata à Doctore Castillo, an suæ salutis certam notitiam divinitus accepisset, fateri compulsa sit : superna illustratione tempestivè se didicisse, quòd ab æterno electa erat ad cœlestem gloriam ; quin et-